

Arrest

nr. 294 960 van 3 oktober 2023
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 bus 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 14 oktober 2021 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 29 maart 2023 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2021 werd ingediend en geactualiseerd op 19.09.2022 en 07.10.2022 door :

[A.,T.] (R.R. [...])
Geboren te [P.] op [1967]
Nationaliteit: Oezbekistan
Adres: [...]

Bij ons ook gekend als : [K.T.] geboren op [2019] te USSR

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Op 06.02.2019 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 04.06.2020 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). De duur van deze procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 4 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaart sinds 2004 onafgebroken in België te zijn dankzij een verworven recht in het kader van gezinshereniging met haar ex-man. Echter, in het administratief dossier van betrokkene is er geen enkel stuk vanaf 2004 tot en met 2018 terug te vinden waaruit zou blijken dat betrokkene aanwezig was op het Belgisch Grondgebied. Ook dient er vastgesteld te worden dat betrokkene eveneens geen bewijzen voorlegt waaruit zou blijken dat zij gedurende deze periode aanwezig was in België. Door het feit dat betrokkene zich slechts beperkt tot het voorleggen van getuigenverklaringen en geen enkel officieel bewijs voorlegt waarbij de duurtijd van haar periode op het Belgisch Grondgebied blijkt en door het feit dat betrokkene nagelaten heeft om haar dossier te actualiseren, kunnen we afleiden dat er geen sprake is van een uitgesproken lange duurtijd op het Belgisch grondgebied. Hierdoor ontstaat er ernstige twijfel aan het feit dat betrokkene sinds 2004 ononderbroken in België zou verblijven.

Betrokkene haalt aan twee meerderjarige kinderen te hebben ([A.A.A.] ov [...] en [A.A.] ov [...]) die de Belgische nationaliteit verkregen, dat ze financieel afhankelijk en ten laste van haar kinderen is en intussen grootmoeder is geworden. Ter staving legt zij een kopie voor van haar paspoort waarin de kinderen zijn ingeschreven en de identiteitskaart van haar dochter. Zij meent dat een terugkeer een schending van haar privéleven en gezinsleven van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige kinderen en kleinkinderen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende

elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden”) zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014)

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de familieband met haar meerderjarige kinderen en kleinkinderen voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen.

Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven, namelijk dat ze recht heeft op zelfontwikkeling en de ontwikkeling van de persoonlijkheid en autonomie. Betrokkene toont echter niet aan dat dat deze rechten geschonden worden dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat zij blijf zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die zij zou hebben opgebouwd tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap in België. Ter staving legt zij diverse referentiebrieven voor. Echter, uit deze referentiebrieven is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten en familieleden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 37 jaar in Oezbekistan heeft verbleven (indien betrokkene effectief in 2004 vertrokken is en niet later) en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene verwijst naar banden van afhankelijkheid met haar meerderjarige kinderen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering staven. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat er banden zijn van afhankelijkheid met haar meerderjarige kinderen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart dat haar dochter voldoet aan de loonsvoorwaarde voor een gezinshereniging. Hierbij dient er opgemerkt te worden dat onderhavige aanvraag een procedure om machtiging tot verblijf is op grond van art. 9bis. Indien betrokkene wenst een gezinshereniging in te dienen, dient zij de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden. Dit kan dan ook niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden.

Betrokkene verklaart tewerkgesteld te zijn geweest als schoonmaakster bij [M.]. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op

04.06.2020 vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene verklaart geen netwerk te hebben in Oezbekistan, geen bestaansmiddelen en niemand meer te kennen. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat ze geen enkele band heeft met Oezbekistan. Betrokkene is er namelijk geboren en deels opgegroeid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 37 jaar in Oezbekistan en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleiding-en, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in haar land van herkomst, kan zij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat haar verdere en persoonlijke ontwikkeling onrechtmatig verstoord zou worden indien zij de aanvraag in Oezbekistan zou moeten indienen. Echter, betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering dat haar verdere en persoonlijke ontwikkeling onrechtmatig verstoord zou worden indien zij de aanvraag in Oezbekistan zou moeten indienen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

In zoverre betrokkene een lange behandeltijd aanvoert, merken we op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Asiel en Migratie elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Tot slot kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde betrokkene die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 en het criterium van de "prangende humanitaire situatie" in deze instructies. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat zij, omwille van de afwezigheid van enig professioneel netwerk en haar lange afwezigheid, weinig kans heeft om zelf te voorzien in haar eigen noden in Oezbekistan. Ze verklaart er geen sociale rechten te kunnen opbouwen en dus bijgevolg geen pensioen. Ter staving voegt betrokkene een artikel toe ("Gemiddeld pensioen in Oezbekistan", 2019). Hierbij dient opnieuw verwezen te worden naar de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) die haar eventueel de nodige steun zou kunnen verschaffen voor een terugreis, alsook de mogelijkheid om werk te vinden en te verrichten in het herkomstland. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene niet gewerkt zou hebben in Oezbekistan om gedurende de 37 jaar dat ze er verbleef te voorzien in haar eigen noden en dat van haar gezin. Wat betreft de bewering dat betrokkene geen sociale rechten kan opbouwen in Oezbekistan en er geen pensioen zou kunnen genieten, betrokkene legt hier geen bewijzen van neer. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Een artikel dat verwijst naar de algemene toestand in Oezbekistan wat betreft de pensioenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene een inburgeringstraject heeft gevolgd, dat betrokkene Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat betrokkene officieel werkte als schoonmaakster, diverse aanbevelingsbrieven, de aanbevelingsbrief van [M.], de werkbelofte van [M.], de verankering van betrokkene in België en dat België haar thuisland is geworden) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Eveneens op 29 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten

Naam, voornaam: [A.T.]

geboortedatum: [1967]

geboorteplaats: [P.]

nationaliteit: Oezbekistan

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [K.T.] [2019], geboorteplaats USSR

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volte toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980)

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : De kinderen van betrokkene zijn meerderjarig.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet stelt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven." "Buitengewone omstandigheden" betekent niet dat het "onmogelijk" moet zijn om in op de Belgische diplomatieke post in het herkomstland dergelijke aanvraag in te dienen. Het is immers voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen, er hoeft geen overmacht te zijn (RvV 12 augustus 2016, nr. 173153; RvV 11 maart 2004, nr. 129170).

In de omstandigheid dat verzoekster in het herkomstland de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden dient in te dienen, wordt haar recht op privéleven en gezinsleven, beschermd door artikel 8 EVRM, geschonden.

Wat ook onder de bescherming van het privéleven valt, zijn de sociale banden die een migrant heeft met de gemeenschap waarin hij/zij leeft (EHRM Hoti t. Kroatië 26 juli 2018, nr. 63311/14, §119). In dat licht kunnen maatregelen die het verblijf van de migrant in kwestie beperken artikel 8 EVRM schenden, indien dit gepaard gaat met onevenredige repercussies voor het privé- en familieleven (EHRM Hoti t. Kroatië 26 juli 2018, nr. 63311/14, §119).

Ook dient rekening gehouden te worden met het aspect familieleven. Immers, het essentieel component voor een familieleven is het recht om samen te leven zodat de relaties behouden blijven en normaal kunnen verder ontwikkelen (EHRM Marckx t. België 13 juni 1979, nr. 6833/74, §31), alsook dat de gezinsleden in elkaars gezelschap kunnen vertoeven (EHRM Olsson t. Zweden 24 maart 1988, §59).

Verder is het belangrijk op te merken dat, in migrantenzaken, er tussen de ouders en volwassen kinderen wel degelijk een familieleven bestaat, indien er naast emotionele banden ook banden van afhankelijkheid bestaan (EHRM Levakovic t. Denemarken 23 januari 2019, nr. 7841/14, §§ 35 en 44; EHRM A.S. t. Zwitserland 30 September 2015, nr. 39350/13, § 49; EHRM Slivenko t. Letland 9 Oktober 2003, nr. 48321/99, § 97).

In casu betreft het verzoekster die sinds 2004 in België verblijft met haar kinderen (en kleinkinderen).

Zij verblijft momenteel bij haar dochter [A.].

Er is dus geen twijfel mogelijk dat er sprake is van een verankering in België en dat België haar thuisland is geworden.

Gezien zij sinds 2004 niet meet in Oezbekistan is geweest, kan dan ook redelijkerwijze niet gesteld worden dat zij huidige aanvraag in Oezbekistan zou moeten indienen, gezien zij daar geen netwerk meer heeft en daar ook niet alleen, in de afwezigheid van haar kinderen en kleinkinderen, zou moeten afwachten op een positief gevolg van de aanvraag.

Haar verdere en persoonlijke ontwikkeling zou onrechtmatig verstoord worden indien zij de aanvraag in Oezbekistan zou moeten indienen.

Dit omdat zij in België onmiddellijk aan de slag zou kunnen (zie bijlage voor brief [M.]), terwijl als zij in Oezbekistan de aanvraag zou moeten indienen, zij eerst daar alsnog bestaansmiddelen zou moeten zoeken. Gelet op de afwezigheid van enig professioneel netwerk en haar lange afwezigheid, is er weinig tot geen kans dat zij zelf kan voorzien in haar eigen noden in Oezbekistan.

Voorts moet ook de potentieel lange behandeltijd in rekening worden gebracht. Dit laatste element zet immers een verdere rem op de mogelijkheid voor verzoekster om zichzelf verder te ontplooiën.

Een eventuele aanvraag in Oezbekistan heeft ook een negatieve weerslag op haar familieleven.

Haar kinderen en kleinkinderen leven hier, maar in Oezbekistan heeft verzoekster niemand meer. Bovendien is verzoekster "ten laste" van haar kinderen, die voldoende verdienen om haar te onderhouden, wat betekent dat ze van hen afhankelijk is.

Er kan bij deze terecht gesteld worden dat het onevenredig zou zijn dat zij na 16 jaar van haar kinderen (en nu ook kleinkinderen) gescheiden zou worden, voor een onbepaalde tijd indien de aanvraag in het herkomstland zou gebeuren, gezien er voor dergelijke aanvragen geen beslissingstermijnen bestaan.

Dit zou onevenredige repercussies hebben op het familieleven van verzoeksters en haar kinderen.

De dochter van verzoekster heeft ook voldoende inkomsten.

Verzoekster is tevens een familielid van een Belg met dewelke zij momenteel samenwoont. Verzoekster verwijst naar de instructie van de DVZ van 19 juli 2009 die individueel wordt toegepast. Verzoekster komt daarvoor in aanmerking als een familielid van een Belg.

Verzoekster beroept zich bij deze op het critérium van de "prangende humanitaire situatie" in de zin van instructie van de DVZ van 19 juli 2009.

Hier gaat het, zoals bij de ontvankelijkheid, om een schending van artikel 8 EVRM, met name haar recht op privé- en familieleven.

Artikel 8 EVRM beschermt immers ook het recht op zelfontwikkeling en de ontwikkeling van de persoonlijkheid en autonomie, wat onder het privéleven valt (EHRM Affaire fédération des associations et syndicats des associations de sportifs (FNASS) e.a. t. Frankrijk 18 januari 2018, nrs. 48151/11 & 77769/13, §153.).

Wat ook onder de bescherming van het privéleven valt, zijn de sociale banden die een migrant heeft met de gemeenschap waarin hij/zij leeft (EHRM Hoti t. Kroatië 26 juli 2018, nr. 63311/14, §119). In dat licht

kunnen maatregelen die het verblijf van de migrant in kwestie beperken artikel 8 EVRM sehenden, indien dit gepaard gaat met onevenredige repercussies voor het privé - en familieleven (EHRM Hoti t. Kroatië 26 juli 2018, nr. 63311/14, §119).

Ook dient rekening gehouden te worden met het aspect familieleven. Immers, het essentieel component voor een familieleven is het recht om samen te leven zodat de relaties behouden blijven en normaal kunnen verder ontwikkelen (EHRM Marckx t. België 13 juni 1979, nr. 6833/74, §31), alsook dat de gezinsleden in elkaars gezelschap kunnen vertoeven (EHRM Olsson t. Zweden 24 maart 1988, §59).

Verder is het belangrijk op te merken dat, in migrantenzaken, er tussen de ouders en volwassen kinderen wel degelijk een familieleven bestaat, indien er naast emotionele banden ook banden van afhankelijkheid bestaan (EHRM Levakovic t. Denemarken 23 januari 2019, nr. 7841/14, §§ 35 en 44; EHRM AS. t. Zwitserland 30 September 2015, nr. 39350/13, § 49; EHRM Slivenko t. Letland 9 Oktober 2003, nr. 48321/99, § 97).

In casu betreft het verzoekster die sinds 2004 in België verblijft met haar kinderen (en kleinkinderen).

Er is dus geen twijfel mogelijk dat er sprake is van een verankering in België en dat België haar thuisland is geworden.

Gezien zij sinds 2004 niet meer in Oezbekistan woont, kan dan ook redelijkerwijze niet gesteld worden dat zij daar netwerk zou hebben. Zij zou dus alleen eindigen.

Haar verdere en persoonlijke ontwikkeling zou onrechtmatig verstoord worden indien haar aanvraag zou worden afgekeurd.

Dit omdat zij in België onmiddellijk aan de slag zou kunnen (zie bijlage voor brief Manpower) en zo onmiddellijk zelf in haar eigen noden kan voorzien. Gelet op de afwezigheid van enig professioneel netwerk en haar lange afwezigheid van Oezbekistan, is er weinig tot geen kans dat zij zelf kan voorzien in haar eigen noden in Oezbekistan. Verzoekster kan dus in Oezbekistan geen sociale rechten opbouwen en kan dus bijgevolg ook geen pensioen in Oezbekistan genieten. Hier kan ze echter wel verder sociale rechten opbouwen.

Dit laatste element versterkt mogelijkheid voor verzoekster om zichzelf verder te ontplooiën.

Een afwijzing van de aanvraag heeft ook een negatieve weerslag op haar familieleven.

Haar kinderen en kleinkinderen leven hier, maar in Oezbekistan heeft verzoekster niemand meer. Bovendien is verzoekster "ten laste" van haar kinderen, die voldoende verdienen om haar te onderhouden, wat betekent dat ze van hen afhankelijk is.

Er kan bij deze terecht gesteld worden dat het onevenredig zou zijn dat zij na 16 jaar van haar kinderen (en nu ook kleinkinderen) gescheiden zou worden. Dit zou onevenredige repercussies hebben op het familieleven van verzoeksters en haar kinderen en dit zonder rechtmatig belang.

Ook kan verzoekster verschillende elementen voorleggen die haar lang verblijf en integratie in België attesteren. Dit zijn elementen die behoren tot de gegrondheid van een aanvraag tot humanitaire regularisatie (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Zo heeft verzoekster met vrucht de taalopleiding in het Nederlands én het inburgeringstraject met vrucht beëindigd.

Ook kan verzoekster verschillende aanbevelingsbrieven voorleggen van mensen bij wie ze gekuist heeft én van mensen die haar persoonlijk kennen (zie bijlage voor aanbevelingsbrieven) en die voor haar garant staan.

Belangrijk in deze is zeker de aanbevelingsbrief van Manpower. Daarin wordt gesteld dat bij een regularisatie, verzoekster onmiddellijk terug aan de slag kan.

Dit betekent dat verzoekster dan ook geen last zal vormen voor de Belgische sociale bijstand en zelf kan bijdragen aan de Belgische sociale zekerheid en belastingen kan betalen.

Tot slot dient ook opgemerkt te worden dat vanaf haar aankomst in 2004 verzoekster nooit in aanraking met het gerecht of met de politie is gekomen.

Verzoekster is tevens een familielid van een Belg met dewelke zij momenteel samenwoont, Verzoekster verwijst naar de instructie van de DVZ van 19 juli 2009 die individueel wordt toegepast. Verzoekster komt daarvoor in aanmerking als een familielid van een Belg.

De dochter van verzoekster heeft ook voldoende inkomsten.

Het is dus veilig om te stellen dat verzoekster geen last voor de openbare orde vormt, noch zal vormen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt:

[...]

De bestreden beslissing stelt dat "...de elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van aanvraag 9bis...".

Het verzoekschrift dat ingediend werd tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevatte niet enkel medische redenen die de buitengewone omstandigheden uitmaakten, maar ook andere redenen, nl. de bescherming van haar familieleven.

Er dient opgemerkt te worden dat medische redenen evenwel nog steeds als buitengewone omstandigheid ingeroepen kunnen worden. Hier anders over beslissen zou een te rigide opsplitsing tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet inhouden.

Ook heeft de Raad van State geoordeeld dat wanneer ook reeds een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk (en hoeft dus niet gegrond te zijn) is verklaard, dit een buitengewone omstandigheid is bij het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft meermaals een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend, die telkens ontvankelijk werden verklaard.

Verwerende partij is bij het nemen van de beslissing aan de aangehaalde rechtspraak van de Raad.

De bestreden beslissing stelt: "Betrokkene verklaart sinds 2004 onafgebroken in België te zijn dankzij een verworven recht in het kader van gezinshereniging met haar ex-man. Echter, in het administratief dossier van betrokkene is er geen enkel stak vanaf 2004 tot en met 2018 te rug te vinden waaruit zou blijken dat betrokkene aanwezig was op het Belgisch Grondgebied. Ook dient er vastgesteld te worden dat betrokkene eveneens geen bewijzen voorlegt waaruit zou blijken dat zij gedurende deze période aanwezig was in België. Door het feit dat betrokkene zich slechts beperkt tot het voorleggen van getuigenverklaringen en geen enkel officieel bewijs voorlegt waarbij de duur période op het Belgisch Grondgebied blijkt en door het feit dat betrokkene nagelaten heeft om haar dossier te actualiseren, kunnen we afleiden dat er geen sprake is van een uitgesproken lange duurtijd op het Belgisch grondgebied. Hierdoor ontstaat er ernstige twijfel aan het feit dat betrokkene sinds 2004 ononderbroken in België zou verblijven."

Er waren toch voldoende elementen voorgelegd van het lang verblijf van verzoekster in België. Zij kwam naar België met de bedoeling om legaal te verblijven en had problemen enkel maar wegens moeilijke familiale situatie met haar ex-man.

Het toch evident dat verzoekster het hele leven met haar kinderen samenwoont en kan niet nu naar het land van herkomst te worden teruggestuurd.

Wanneer een vreemdeling een schending van artikel 8 EVRM opwerpt bij de terugkeer naar zijn herkomstland, is het aan verwerende partij om tot onderzoek over te gaan waarom er geen schending van artikel 8 EVRM in hoofde van de verzoeker zou zijn bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Zo stelt de literatuur met betrekking tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na weigering van een machtiging tot verblijf gestoeld op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt verkeerd dat het terugsturen van verzoekster betekent geen breuk van de familiale relatie tussen verzoekster en haar meerderjarige kinderen.

Verzoekster is tevens een asielaanvrager en verwijst naar haar politieke problemen in het land van herkomst.

Het feit dat haar asielaanvraag technisch afgesloten was betekent niet dat zij geen problemen in het land van herkomst had/heeft.

Nergens in de bestreden beslissing, noch in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt enig gewag gemaakt van enig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM bij het terugsturen van verzoekster.

De enige motivering die in de bestreden beslissing omtrent de eventuele schending van artikel 8 EVRM staat, heeft enkel betrekking op de "buitengewone omstandigheden". Verwerende partij heeft echter nagelaten in de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten waarom de verwijdering van verzoekster geen schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

BESLUIT:

Gelet op het feit dat verzoeksters privé - en familielevens drastisch verstoord worden indien deze aanvraag in Oezbekistan ingediend zou moeten worden, gelet op het feit dat verzoekster hier sinds 16 jaar een privé - en familieleven heeft én gelet op het feit dat verzoekster onmiddellijk een professionele betrekking kan aangaan."

2.2. De eerste bestreden beslissing handelt over een door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 1, eerste lid bepaalt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor

zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.3. De tweede bestreden beslissing houdt daarnaast in dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Verweerder stelt vast dat verzoekster op het grondgebied verblijft zonder dat zij beschikt over de vereiste binnenkomstdocumenten en zij meer bepaald niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Hij stelt nog vast dat er geen redenen spelen inzake het hoger belang van het kind, verzoeksters gezins- of familieleven of haar gezondheidstoestand die verhinderen dat wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. Inzake de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster in eerste instantie haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zo goed als woord voor woord overneemt in haar verzoekschrift. Zij herhaalt aldus uitsluitend de door haar in haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden. De eerste bestreden beslissing bevat over al deze door verzoekster als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen echter duidelijke en uitgebreide motieven, die verzoekster ongemoeid laat. Het louter herhalen van de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen maakt uiteraard niet dat verzoekster aannemelijk maakt dat de daarover in de eerste bestreden beslissing opgenomen motieven kennelijk onredelijk of onwettig zouden zijn. Aangezien verzoekster deze motieven niet op concrete wijze betwist, blijven zij overeind. In de mate dat verzoekster met haar kritiek de Raad uitnodigt tot een herbeoordeling van de door haar ingeroepen

buitengewone omstandigheden, nodigt zij de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort. In zoverre verzoekster in haar middel ook nog de uiteenzetting uit haar aanvraag herneemt inzake de gegrondheid van haar aanvraag, blijkt ook niet dat dit relevant is, nu de eerste bestreden beslissing net inhoudt dat deze onontvankelijk wordt verklaard.

2.5. Verzoekster betoogt in tweede instantie dat haar aanvraag medische redenen bevatte die volgens haar als buitengewone omstandigheden kunnen worden ingeroepen. Zij merkt nog op dat volgens de Raad van State een ontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en dat zij meermaals een verblijfsaanvraag op deze laatste grond indiende die telkens ontvankelijk werd verklaard.

De Raad dient echter vast te stellen dat uit verzoeksters administratief dossier geen enkele verblijfsaanvraag om medische redenen blijkt, zodat evenmin blijkt dat op het ogenblik van de aanvraag of het nemen van de bestreden beslissingen een ontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende was bij het bestuur. Evenmin blijkt dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gezondheidsproblemen heeft ingeroepen. Er kan dus niet blijken dat verweerder een medische problematiek gekend diende te zijn die hij onterecht niet heeft beoordeeld of aanvaard als buitengewone omstandigheid. Daarnaast laat verzoekster ook na om in haar verzoekschrift een concreet medisch probleem uiteen te zetten en/of te staven met enig stuk. Verzoekster kan dus in geen geval overtuigen met haar kritiek.

2.6. In derde instantie stelt verzoekster dat er wel voldoende elementen werden voorgelegd inzake haar lang verblijf in België. Zij wijst erop dat zij naar België kwam met de bedoeling om hier legaal te verblijven in functie van haar intussen ex-man, maar dat de moeilijke familiale situatie dit onmogelijk heeft gemaakt. Zij betoogt dat het “evident” is dat zij haar hele leven met haar kinderen samenwoont en dat zij bijgevolg nu niet naar haar land van herkomst kan worden teruggestuurd.

In de eerste bestreden beslissing wordt inzake verzoeksters voorgehouden lang verblijf in België sinds 2004 gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart sinds 2004 onafgebroken in België te zijn dankzij een verworven recht in het kader van gezinshereniging met haar ex-man. Echter, in het administratief dossier van betrokkene is er geen enkel stuk vanaf 2004 tot en met 2018 terug te vinden waaruit zou blijken dat betrokkene aanwezig was op het Belgisch Grondgebied. Ook dient er vastgesteld te worden dat betrokkene eveneens geen bewijzen voorlegt waaruit zou blijken dat zij gedurende deze periode aanwezig was in België. Door het feit dat betrokkene zich slechts beperkt tot het voorleggen van getuigenverklaringen en geen enkel officieel bewijs voorlegt waarbij de duurtijd van haar periode op het Belgisch Grondgebied blijkt en door het feit dat betrokkene nagelaten heeft om haar dossier te actualiseren, kunnen we afleiden dat er geen sprake is van een uitgesproken lange duurtijd op het Belgisch grondgebied. Hierdoor ontstaat er ernstige twijfel aan het feit dat betrokkene sinds 2004 ononderbroken in België zou verblijven.”

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet concreet ingaat op de voormelde motivering en deze niet onderuit haalt. De louter subjectieve eigen beoordeling van verzoekster dat er wel voldoende elementen waren voorgelegd inzake haar lang verblijf in België, waarbij zij evenwel op geen enkele wijze duidt op welke elementen zij dan precies doelt en hoe hieruit alsnog een lang verblijf sinds 2004 in België dient te blijken, is onvoldoende om de voormelde beoordeling aan het wankelen te brengen. Verzoekster weerlegt de vaststelling niet dat uit geen enkel objectief stuk enig verblijf in België voor 2019 kan blijken en de Raad acht het in voorliggende situatie niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat louter aan de hand van getuigenverklaringen een langdurig en ononderbroken verblijf sinds 2004 niet of onvoldoende kan blijken. Gelet op wat voorafgaat, blijkt evenmin dat verzoekster thans dienstig kan voorhouden dat zij al haar hele leven samenwoont met haar (intussen meerderjarige) kinderen, die wel reeds jarenlang in België verblijven en intussen de Belgische nationaliteit hebben verworven.

Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat de eerste bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekster wordt teruggestuurd naar haar land van herkomst. Wel wordt vastgesteld dat zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die maken dat het voor haar bijzonder moeilijk zou zijn om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen bij de voor haar land van herkomst bevoegde diplomatieke post. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat vaststaande rechtspraak van de Raad van State stelt “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen

verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.7. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing tot stand is gekomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of dat verweerder bij het nemen van deze beslissing de hem krachtens dit wetsartikel toekomende ruime beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden.

2.8. Verzoekster voert verder aan dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskenning van haar recht op eerbiediging van het privé- en/of gezins- of familieleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op een privé- en/of gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij terugkeer naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van dit verdragsartikel oplevert. Daarbij dient te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen op hun grondgebied die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. De bestreden verwijderingsmaatregel houdt ook geen absoluut verbod in om het Schengengrondgebied te betreden en er te verblijven en verhindert verzoekster niet terug te keren van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

In tegenstelling tot wat zij tracht te doen uitschijnen, blijkt uit de bestreden beslissingen een concreet onderzoek naar de vraag of er, rekening houdend met de door haar in haar aanvraag om verblijfs-machtiging aangevoerde gegevens, sprake is van een privé- en/of gezins- of familieleven van verzoekster in België dat haar verhindert terug te keren naar het land van herkomst om vanuit dit land de nodige stappen te zetten om zich in het bezit te doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfs-documenten. Er werd wel degelijk onderzocht of een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst in de huidige omstandigheden in overeenstemming kan worden geacht met artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat deze beoordeling gedeeltelijk werd doorgevoerd in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden doet hieraan geen afbreuk.

De eerste bestreden beslissing bevat zo de volgende zeer uitgebreide en concrete motivering inzake artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene haalt aan twee meerderjarige kinderen te hebben ([A.A.A.] ov [...] en [A.A.] ov [...]) die de Belgische nationaliteit verkregen, dat ze financieel afhankelijk en ten laste van haar kinderen is en intussen grootmoeder is geworden. Ter staving legt zij een kopie voor van haar paspoort waarin de kinderen zijn ingeschreven en de identiteitskaart van haar dochter. Zij meent dat een terugkeer een schending van haar privéleven en gezinsleven van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige kinderen en kleinkinderen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en “Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, “further elements of dependency involving more than the normal emotional ties” (vrije vertaling: “bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden”) zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014)

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de familieband met haar meerderjarige kinderen en kleinkinderen voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen.

Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven, namelijk dat ze recht heeft op zelfontwikkeling en de ontwikkeling van de persoonlijkheid en autonomie. Betrokkene toont echter niet aan dat dat deze rechten geschonden worden dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat zij blijf zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die zij zou hebben opgebouwd tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap in België. Ter staving legt zij diverse referentiebrieven voor. Echter, uit deze referentiebrieven is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten en familieleden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het

EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 37 jaar in Oezbekistan heeft verbleven (indien betrokkene effectief in 2004 vertrokken is en niet later) en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene verwijst naar banden van afhankelijkheid met haar meerderjarige kinderen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering staven. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat er banden zijn van afhankelijkheid met haar meerderjarige kinderen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

In de tweede bestreden beslissing motiveerde verweerder daarnaast dat er geen probleem is inzake het hoger belang van het kind, daar verzoeksters kinderen reeds meerderjarig zijn, en dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verweerder stelde aldus vast dat verzoekster geen bewijzen kan voorleggen van een bijzondere band van afhankelijkheid met haar meerderjarige kinderen en haar kleinkinderen in België, die verder gaat dan de normale affectieve banden tussen familieleden. Het gegeven dat zij momenteel samenwoont met haar meerderjarige dochter wordt op zich niet betwist, maar dit enkele gegeven volstaat niet om alsnog de bijzondere band van afhankelijkheid aan te tonen die is vereist opdat kan worden gesproken over een gezins- of familieleven dat als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster weerlegt de beoordeling ter zake dan ook niet. Ook thans kan zij trouwens geen concreet begin van bewijs voorleggen van een bijzondere band van afhankelijkheid met haar meerderjarige kinderen of haar kleinkinderen. In de gegeven omstandigheden kan een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen verzoekster en haar kinderen en kleinkinderen dan ook niet worden vastgesteld, zodat evenmin kan blijken dat een dergelijk gezins- of familieleven zich kon verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen.

Daarnaast heeft verweerder geoordeeld dat niet blijkt dat een tijdelijke scheiding van verzoekster en haar (klein)kinderen om terug te keren naar het land van herkomst om zich in het bezit te doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten een breuk in haar familiale relaties betekent of dat aldus op disproportionele wijze wordt ingegrepen in haar privéleven in België. In dit verband benadrukte verweerder nog dat verzoekster minstens 37 jaar in Oezbekistan heeft verbleven en dat bijgevolg de in België opgebouwde banden niet kunnen worden vergeleken met de relaties met het land van herkomst.

Verzoekster betoogt weliswaar dat verkeerdelijk wordt gesteld dat haar terugsturen geen breuk betekent van de familiale relaties met haar meerderjarige kinderen en dit volgens haar wel degelijk een drastische verstoring van haar privé- of familieleven betekent, maar zij slaagt er niet in met concrete argumenten aan te tonen waarom een terugkeer naar haar land van herkomst om vanuit dit land de nodige stappen te zetten er noodzakelijkerwijze toe zou leiden dat er een breuk komt in de familiale relaties met haar kinderen of te verduidelijken welke "drastische" gevolgen dit met zich mee zou brengen. Zij beperkt zich op dit punt tot blote beweringen die niet concreet worden gestaafd. In zoverre zij in dit verband andermaal verwijst naar een ononderbroken verblijf van 16 jaar in België gedurende hetwelk zij hier een privé- en familieleven leidde moet ook, met verwijzing naar de eerdere bespreking van het middel, worden herhaald dat een dergelijk verblijf niet of onvoldoende blijkt uit de voorliggende stukken. Verzoekster wijst in dit verband nog op het gegeven dat zij onmiddellijk een professionele betrekking kan aangaan, maar in dit verband heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing net vastgesteld dat zij enkel tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming tijdelijk mocht werken in België en dat zij sinds de negatieve afsluiting van dit verzoek geen enkele officiële toelating heeft tot arbeid in dit land, zodat niet blijkt dat op dit vlak enige concrete belemmering voorligt om vanuit het land van herkomst de nodige stappen te zetten voor een wettig verblijf in België. Verzoekster laat deze motivering ongemoeid. Verweerder zag daarnaast geen concrete problemen voor verzoekster om haar leven opnieuw op te pikken in haar land van herkomst, minstens tijdelijk. Ook deze motivering wordt ongemoeid gelaten. Verzoeksters betoog kan niet volstaan om de motieven van de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen of aan te tonen dat de beoordeling ter zake door verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De Raad benadrukt nog dat het EHRM zich steeds streng heeft getoond in zaken waarin het ingeroepen privéleven zich ontwikkelde tijdens een verblijf dat steeds als illegaal of precair was te beschouwen en waarin de betrokken vreemdeling zich aldus bewust diende te zijn van het gegeven dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland evenzeer precair was (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142 en EHRM 8 april 2008, Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk wat het privéleven betreft). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zal in een dergelijke situatie sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster laat na met concrete argumenten aan te tonen dat er wat haar betreft sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden.

De Raad besluit dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Verzoekster betoogt ten slotte dat zij verzoeker is om internationale bescherming en politieke problemen heeft in haar land van herkomst. Zij betoogt dat het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming is afgesloten niet betekent dat zij geen problemen had of heeft in haar land van herkomst. Nog daargelaten de vaststelling dat niet blijkt welke rechtsregel verzoekster aldus geschonden acht, moet de Raad in elk geval opmerken dat verzoekster in haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens wees op politieke of andere problemen in haar land van herkomst die haar verhinderen om terug te keren naar dit land om zich vervolgens via de geëigende procedure verblijfsrechtelijk in orde te stellen. Zij kan dus niet overtuigen dat op dit punt enig concreet gegeven onterecht niet in rekening is gebracht. Voor het overige kan de Raad ook enkel vaststellen dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd met enig begin van bewijs. Dit betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissingen.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS